

HÉVIZY KLÁRA VERSEI

Élő keresztre

Kijárta az önpusztítás magasiskoláját
a halál nyújtózik szépen faragott kapudíszet fölött
zenéje is a halálnak örvendez
s ha szeret is a halállal vitázik ez a másik én
és a kívánás is a halálnak szól
és az ajándékok mind-mind
ÉLNI kell tudni a simaszájú könyvek közt
együtt a halállal
barátságban és szeretettel
kézenfogva és mosolyogva
hiszen tudjátok

Ragyogás

(A délutáni ragyogásban miért nem tudunk szólni a
délutáni ragyogásról?
Csápjainkkal érzékeljük körül önkívületben
átfogjuk átöleljük és mégsem tudunk szólni róla —
talán éppen azért mert VAN)

A fájdalom hangjai

Csontjaiban zenél a fájás
betonba sül a Nap
megtisztított ódákat énekelünk
— vermeink tűzzel telítődnek
a kiáltás a koponyába hatol
az órség, a tudat visszalöki
fogatlan mélységekbe —
a csönd is hiába int
elviselni egyre könnyebb és egyre nehezebb
átlényegített ódáinkat ismételjük fűjjük hajthatatlan
a kenyérbetört szó előbb hal el mint Istenünk
okos, aki teszi a dolgát
hogy előbb-utóbb visszanézzen
és aki a szakadatlan visszapillantástól
vakon leng előre
— majd isteni szintézisbe olvasztjuk őket
csak menjen a fájdalom a maga útján —

Város

A várost belepte a szélcsend. Napfény-rakásos utcák
roskadoznak légüresen
HA CSAK VALAHOL CSINÁLHATNÉK VALAMIT
mindjárt megtelnének az utcák és a terek és kékkabátos
emberek koccintának egymással minden utcasarkon